

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1457/2022
30.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општински правобранилац општине Власотинце, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1422/2021 од 17.01.2022. године, у седници већа одржаној 30.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1422/2021 од 17.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П1 9/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди према туженој да је тужиља претрпела дискриминацију на раду у Општинској управи општине Власотинце тако што је одговорно лице – начелник Општинске управе само према тужиљи покренула дисциплински поступак и донела решење о дисциплинској одговорности због кашњења на посао и умањила по том основу зараду за 20% за један месец. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да у дневном листу „Блиц“ о свом трошку објави донету пресуду поводом ове тужбе. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1422/2021 од 17.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено преко пуномоћника изјавила тужиља због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) - у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена код тужене од 01.11.2008. године. У 2017. години је била распоређена на пословима ... у Одељењу за Према наводима саме тужиље, на основу писаног извештаја начелнице, у поступку контроле о присутности на раду, због више кашњења у периоду од два месеца – мај и јун 2017. године против тужиље је покренут дисциплински поступак због лакше повреде дужности из радног односа прописане чланом 137. тачка 1) Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе и чланом 6. став 1. тачка 1) Правилника о дисциплинској одговорности. По окончању поступка, решењем од 21.03.2018. године, тужиља је оглашена одговорном за извршену лакшу повреду дужности из радног односа јер је у периоду од 03.05.2017. до 30.06.2017. године више пута каснила на посао, те јој је изречена дисциплинска мера – новчана казна у износу од 20% од основне плате исплаћене за месец у коме је казна изречена. Тужиља сматра да је претрпела дискриминацију на раду код тужене јер је само против ње због кашњења на посао покренут и вођен дисциплински поступак у коме јој је изречена новчана казна. Током поступка тужиља је истицала да она није присталица нити симпатизер партије и коалиције којој је припадала њена тадашња начелница.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да нема основа за закључак да је од стране послодавца тужиља стављена у неравноправан положај у односу на друге запослене, односно да јој је због личног својства или различите политичке опредељености повређено право личности и право из радног односа. Поступањем тужене није учињена дискриминација на раду у смислу одредбе члана 45. Закона о забрани дискриминације. С обзиром на то тужбени захтев тужиље је одбијен као неоснован.

Врховни касациони суд је оценио да су правилно нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужиље и закључили да нема дискриминације у конкретном случају.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1) Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ број 22/09) прописано је да израз дискриминација и дискриминаторско поступање означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или гупе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или ентничком пореклу, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу,

осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварно односно претпостављеним личним својствима.

Одредбом члана 16. став 1. истог закона прописано је да је забрањена дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радних односа, или уживања под појединим условима свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту од незапослености.

Одредбом члана 18. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14) прописано је да је забрањена непосредна и посредна дискриминација лица које тражи запослење, као и запосленог, обзиром на пол, рођење, језик, расу, боју коже, старост, трудноћу, здравствено стање, односно инвалидитет, националну прошлост, вероисповест, брачни статус, породичне обавезе, сексуално опредељење, политичко или друго уверење, социјално порекло, имовинско стање, чланство у политичким организацијама, синдикатима, или неко друго лично својство.

Врховни касациони суд указује да дискриминација представља неједнако поступање или прављење разлике једног лица у односу на друга лица у истој или сличној ситуацији, засновано на личним својствима запосленог, међу којима је и политичко опредељење. У конкретном случају није повређено начело једнакости, нити је учињена дискриминација према тужилји због чињенице да је против ње због кашњења на посао покренут и вођен дисциплински поступак. Тужилја није доказала да је до покретања и вођења дисциплинског поступка дошло због политичког опредељења тужилје које је другачије од политичког опредељења њене тадашње начелнице.

Супротно ревизијским наводима, радње тужене које је тужилја означила као дискриминаторско поступање, не могу се квалификовати као дискриминација у смислу цитираних законских норми.

Из наведених разлога, према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да тужилја није успела у поступку по ревизији, то јој нису досуђени трошкови овог поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић